

“Com espero a Jesús? L’espero o no l’espero?”

Dc, 22/10/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del Papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dimarts 21 d'octubre de 2014*

Persones que saben esperar i –mentrestant– conreen una sòlida esperança. Aquests són els cristians, un poble –explica el Papa Francesc– unit per Jesús mes enllà de tota “enemistat”, per Ell servit i donat un nom.

El Papa ho reflexiona unint les idees de l’Evangeli de Lluc amb la Carta de Pau als Fenicis. En el primer, Crist parla als deixebles comparant-se amb el patró que arriba al vespre de la festa de nocces i nomena “beneits” als servents que l’esperaven desperts i amb els llums encesos. El relat que segueix es veu a Jesús fer-se servidor dels seus servidors i portant-los el menjar a taula. El Papa Francesc observa: el primer servei que el Mestre fa als cristians és donar la seva “identitat”. “Nosaltres sense Crist –diu– no tenim identitat”. I sobre aquest punt, el Papa posa en connexió la paraula de Pau als pagans –“recordeu-vos que en aquell temps estàveu sense Crist, exclosos de la ciutadania d’Israel”– reafirmant que “allò que ha vingut a fer Jesús amb nosaltres és donar-vos un ciutadania, la pertinença a un poble, un nom, un cognom,” I així, “d’enemics sense pau”, afirma el Papa Francesc, “Crist ens ha unit amb la seva sang, fent caure el mur de separació que divideix”:

“Tots nosaltres sabem que quan no estem en pau amb les persones, hi ha un mur. Es a dir, un mur que ens divideix. Però Jesús ens ofereix el seu servei per fer caure aquest mur, perquè puguem retrobar-nos. I si estem dividits, no som amics: som enemics. I ha fet molt més per reconciliar-nos a tots en Déu. Ens ha reconciliat amb Déu: d’enemics, amics; d’estrany, fills”.

De “gent del carrer”, de persones que ni tant sols eren “hostes”, a conciutadans dels Sants i familiars de Déu”, per dir-ho també com Sant Pau. Això és el que ha creat Jesús amb la seva arribada. “Però, quina és la condició? –es pregunta el Papa Francesc. “Esperar-lo”, “esperar-lo com els servent amb el seu patró:

“Esperar a Jesús. Qui no espera a Jesús, li tanca la porta, no li deixa fer aquesta obra de pau, de comunitat, de ciutadania, és més: de nom. Ens dóna un nom. Ens fa fills de Déu. Aquesta és l’actitud per esperar a Jesús, que està dins de l’esperança cristiana. El cristià es un home o una dona d’esperança. Sap que el Senyor vindrà. Verdaderament vindrà, eh? No sabem l’hora, com aquells. No coneixem l’hora, però vindrà, vindrà a trobar-nos, però no per trobar-nos aïllats, enemics, no. Sinó a trobar-nos com Ell ha fet amb el seu servei: amics propers, en pau.”

En aquest punt, el Papa Francesc conclou amb una altra pregunta que el cristià podria fer-se: com espero a Jesús? I abans encara: l’espero o no l’espero?”:

“Jo crec en aquesta esperança, que Ell vindrà? Tinc el cor obert, per sentir el rumor, quan truca a la porta, quan obre la porta? El cristià és un home o una dona que sap esperar a Jesús i per això és un home o una dona d’esperança. En canvi, el pagà –i tantes vegades nosaltres, els cristians, ens comportem com a pagans–

s'oblida de Jesús, pensa en sí mateix, en les seves coses, no espera a Jesús.
L'egoista pagà fa com si fos un déu: "Jo me les arreglo sol". I això acaba malament,
finalitza sense nom, sense acostament, sense ciutadania".

Traducció: Paloma Llorente -Catalunya Religió